

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/162/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010278
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1612010278.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci proti obžalovanému S. N., pre prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/139/2012 zo dňa 27. 09. 2012, na verejnom zasadnutí konanom 09. 04. 2013, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného S. N., nar. XX.XX.XXXX v D., sa **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný S. N. uznaný za vinného z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

hoci si bol vedomý, že uzavrel s poškodeným W. W. zmluvu o pôžičke, ktorú dňa 20.06.2005 potvrdil čestným prehlásením, a ktorú sa zaviazal splatiť do 30.09.2005 do rúk poškodeného, a táto sa stala následne splatnou, a hoci bol neprávoplatným platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 26Ro/3865/2005 z 17.10.2006 zaviazaný zaplatiť poškodenému W. W. spolu s ďalšou osobou spoločne a nerozdielne sumu 33.359,89 euro (1.005.000,-Sk) s príslušenstvom, tento bol obvinenému doručený dňa 26.10.2006, po zrušení ktorého bol záväzok obvineného opätovne potvrdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7C/356/07 zo 04.06.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/291/09 z 29.06.2010, v úmysle vyhnúť sa uspokojeniu svojho veriteľa poškodeného W. W., kúpnu zmluvou zo dňa 02.11.2006 predal ako bezpodielový spoluvlastník nehnuteľnosti zapísané na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správe Katastra Malacky na LV č. XXX, a peniaze, ktoré mal získať z predaja nehnuteľností najskôr tajil pred poškodeným, neskôr uviedol, že peniaze použil na vyplatenie doteraz nezistených dlhov, do dnešného dňa nebola zaplatená žiadna čiastka dlhu poškodenému, ani nebol zistený iný majetok obvineného, ktorým by bolo možné uspokojiť nárok poškodeného, čím spôsobil poškodenému W. W. škodu vo výške najmenej 33.359,89 euro.

Za to bol obžalovanému S. N. podľa § 240 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný S. N., a to čo výroku o vine, treste, ako aj voči konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Predmetné odvolanie nebolo zo strany obžalovaného bližšie písomne odôvodnené.

V prípise Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 23.10.2012, č. k. 1Pv 264/2010-52, ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ktorá v prípise zo dňa 17.12.2012, č. k. 1KPt 999/12-5 uviedla, že podľa obsahu je možné ho považovať za vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného) zástupca okresnej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený

na základe úplne vykonaného dokazovania, vina obžalovaného bola bez pochybností preukázaná a rozsudok tak je zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Ďalej uviedol, že predmetom trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania veriteľa nie je postihovať neplnenie, resp. marenie výkonu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale úmyselné zmarenie uspokojenia veriteľa, ktorý má splatnú pohľadávku, ktorá môže vzniknúť aj z bežného záväzkovo-právneho vzťahu, pričom pohľadávka je splatná dňom, na ktorom sa strany dohodli (v danej veci dňom 01.10.2005, čo vyplýva z čestného prehlásenia podpísaného obžalovaným). Súdne uznanie ochrany pohľadávky formou rozhodnutia len potvrdzuje existenciu záväzku, ktorý vznikol dávno pred rozhodnutím.

Vo vzťahu k zatajeniu obdržanej kúpnej ceny veriteľovi (poškodenému) v zmysle § 239 Tr. zák., poukázal na zápisnicu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7C/356/07 zo dňa 15.04.2008, v ktorej sa obžalovaný na otázku právneho zástupcu poškodeného, ako naložil s kúpnou cenou za nehnuteľnosť vo výške 7.000.000,-Sk, uviedol, že to je jeho vec, v súčasnosti nič nemá, z kúpnej ceny nedisponuje žiadnou čiastkou, pričom toto uviedol aj napriek tomu, že neuhradil z dlhu voči poškodenému žiadnu čiastku, čím zmaril jeho uspokojenie. Ak aj obžalovaný plnil ďalším veriteľom so staršími pohľadávkami, aj takýmto konaním obžalovaný porušil svoju povinnosť uspokojiť pomerne všetkých svojich veriteľov. Ak minútie peňazí na splatenie starších dlhov obžalovaného bolo dôvodom na to, aby obžalovaný nesplatil poškodenému ako jednému z veriteľov, ani časť dlžnej sumy, svedčí to o tom, že obžalovaný mal viac dlhov ako majetku, a teda nebol schopný splniť všetky svoje splatné záväzky, preto bolo takéto konanie prekvalifikované na trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr. zák. na mierne upravenom skutkovom základe, než bol v uznesení o vznesení obvinenia, pri zachovaní totožnosti skutku. Bez zaujímavosti nie je ani to, že k predaju nehnuteľnosti došlo bezprostredne po tom, čo bol obvinenému doručený platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 26Ro/3865/05 zo dňa 17.10.2006, v ktorom ho neprávoplatne zaviazal k úhrade 1.005.000,-Sk s príslušenstvom poškodenému, preto muselo byť obžalovanému taktiež jasné, že je tu splatný záväzok zo zmluvy a nie je úplne nedôvodný.

Na prejednanie odvolania krajský súd nariadil vo veci verejné zasadnutie, ktoré za splnenia podmienok uvedených v § 294 ods. 2 Tr. por. vykonal v neprítomnosti poškodeného.

Na predmetnom verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol, že počas celého trestného konania bol obžalovaný stíhaný pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 Tr. zák.. S ohľadom na túto kvalifikáciu tak bolo celé dokazovanie nasmerované na zisťovanie okolností skutku definovaného v skutkovej vete obžaloby. Až pri vyhlásení rozsudku sudca prvostupňového súdu zmenil právnu kvalifikáciu skutku, a to z trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. na trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr. zák.

Ďalej uviedol, že na to, aby došlo k zvýhodneniu veriteľa je potrebné, aby bol na úkor jedného veriteľa zvýhodnený iný veriteľ. V konaní, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo, však nebol ani len produkovaný dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, ktorý veriteľ bol zvýhodnený, teda ktorému veriteľovi uhradil obvinený peniaze namiesto toho, aby ich uhradil poškodenému. Navyše, nie akákoľvek úhrada je zvýhodnením veriteľa. Zvýhodnením môže byť len taká úhrada, ktorou sa plní dlh mladší, ako je dlh poškodeného. Avšak v konaní žiadna z vyššie uvedených okolností nebola nielenže skúmaná, ale nebol vykonaný žiaden dôkaz, na podklade ktorého by mohli byť tieto skutočnosti potvrdené/vyvrátené. V danom prípade tak bola porušená zásada „in dubio pro reo“.

Súčasne došlo aj k zásahu do práva na obhajobu, keďže nie je možné, aby to isté konanie mohlo byť subsumovateľné pod dve tak odlišné skutkové podstaty. Obhajoba, vedená skutkovou vetou obžaloby a právnu kvalifikáciu sa vôbec nesústredila na preukazovanie existencie iných veriteľov a obsahu ich záväzkov, keďže z pohľadu trestného činu poškodzovania veriteľa to nebolo relevantné.

Vzhľadom na uvedené navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a trestné stíhanie podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v nadväznosti na § 281 ods. 2 a v nadväznosti na § 215 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ Tr. por. zastavil.

Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhoval, aby odvolanie obžalovaného bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Obžalovaný sám potom uviedol, že sa pripája k záverečnému návrhu svojho obhajcu, pričom ešte poukázal na tú skutočnosť, že platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V bol zrušený.

Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Tr. por., preto v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na prípadné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V predmetnej trestnej veci odvolací súd, pri uplatnení tzv. obmedzeného revízneho princípu upraveného v rámci § 321 ods. 2 v spojení s § 317 ods. 1 Tr. por., nezistil žiadnu takú odvolaním nevytýkanú chybu, ktorá by mohla zakladať dôvod na podanie dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. por.), preto, s prihliadnutím na jeho obsah, zameral svoju preskúmvaciu povinnosť iba na chyby vytykané v rámci podaného odvolania.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo ani k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy (získané zákonným spôsobom) nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie v merite veci postupom zodpovedajúcim príslušným ustanoveniam Trestného poriadku a takto vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil, a to spôsobom zodpovedajúcim dikcii § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd teda nemá pochybností o správnosti a úplnosti skutkových zistení, ktoré v plnej miere zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Záveru súdu prvého stupňa o vine obžalovaného S. N. boli v napadnutom rozsudku zrozumiteľne, logicky a presvedčivo odôvodnené a o ich správnosti odvolací súd, vychádzajúc z obsahu predloženého spisového materiálu, nemá dôvod pochybovať.

Krajský súd sa v plnej miere stotožnil so závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo sporným, že obžalovaný podpísal čestné prehlásenie o svojom spoločnom záväzku s K. A. voči poškodenému a že tento svoj dlh voči nemu nezaplatil. Z obsahu spisu taktiež vyplýva, že jediný majetok, ktorý obžalovaný vlastnil, a to rodinný dom s príslušenstvom, predal svojmu synovi týždeň po tom, čo mu bol doručený platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 26Ro/3865/2005 zo dňa 17.10.2006, ktorým bol (neprávoplatne) zaviazaný zaplatiť spoločne a nerozdielne s K. A. sumu 1.005.000,-Sk s príslušenstvom.

Za celkom správne možno považovať závery súdu prvého stupňa, v rámci ktorých akceptoval tvrdenie obžalovaného, že sumu vo výške 7.000.000,- Sk mu jeho syn vyplatil v hotovosti, a teda, že takouto sumou istý neurčitý čas disponoval, ako aj následne úvahy súdu o tom, že za daného stavu bol obžalovaný povinný peniaze použiť na splatenie dlhu poškodeného W. W., avšak tohto vôbec nekontaktoval, v čoho dôsledku možno odôvodnene vyvodzovať, že existenciu týchto peňažných prostriedkov pred poškodeným tajil.

Rovnako správne vychádzal súd prvého stupňa aj z tvrdenia obžalovaného, v zmysle ktorého peniaze použil okrem bežnej spotreby aj na vyplatenie starých dlhov od priateľov (ktorých odmietol identifikovať).

Odvolací súd taktiež uvádza, že obhajobná argumentácia obžalovaného, v rámci ktorej spochybňoval svoju povinnosť vrátiť poškodenému peňažné prostriedky, keďže peniaze si požičala K. A. a jeho meno bolo na čestnom prehlásení iba dopísané, nemôže obstáť, nakoľko nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (so zreteľom na obsah čestného prehlásenia súd prvého stupňa správne poukázal aj na ustanovenie § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo bolo v končenom dôsledku potvrdené rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7C/356/2007 zo dňa 04.06.2009, ktorým bol obžalovaný S. N. a K. A. zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenému W. W. sumu 33.359,89 EUR s príslušenstvom. Z tohto hľadiska preto súd prvého stupňa nepochybil, ak odmietol návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom K. A., nakoľko skutočnosti, ktoré sa mali zistiť jej výsluchom, boli preukázané inými zadováženými dôkazmi.

Za plne opodstatnené možno považovať aj úvahy súdu o tom, že obžalovaný sa podpísaním čestného prehlásenia zaviazal poškodenému v lehote splatnosti dlh vrátiť a bol povinný urobiť všetky opatrenia smerujúce k splneniu svojho záväzku. Pokiaľ nebol tento dlh splatený, nebol oprávnený zbaviť sa svojho jediného majetku, z ktorého mohla byť pohľadávka poškodeného uspokojená, ak nemal v úmysle z predaja domu pomerne uspokojiť všetkých svojich veriteľov vrátane poškodeného W. W..

Zavinenie obžalovaného vo forme priameho úmyslu (úmyslu zmariť uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodní iného veriteľa) jednoznačne vychádza zo skutočnosti, že obžalovaný poznajúc obsah svojho záväzku, v úzkej časovej nadväznosti na doručenie vyššie uvedeného platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V, previedol svoj nehnuteľný majetok na svojho syna, pričom zo zaplatenej kúpnej ceny ani čiastočne neuhradil svoj dlh voči poškodenému.

Na tomto základe sa potom prvostupňový súd náležitým a presvedčivým spôsobom vysporiadal aj s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného, ktoré subsumoval pod skutkovú podstatu trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Konanie obžalovaného naplnilo všetky zákonné znaky tejto skutkovej podstaty vrátane kvalifikačného momentu v podobe väčšej škody. V tejto súvislosti odvolací súd len dodáva, že zvýhodnenie veriteľa spočíva v tom, že dlžník, ktorý je platobne neschopný alebo predĺžený, plní jednému veriteľovi spôsobom nezodpovedajúcim zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov. V tomto smere preto nie je spôsobilé obstať ani obhajobné tvrdenie obžalovaného, podľa ktorého o zvýhodnenie veriteľa ide len v prípade splatenia mladších dlhov, ako je dlh poškodeného.

Odvolací súd nemohol akceptovať ani námietky obžalovaného, ktorými poukazoval na zásah do práva na obhajobu s odôvodnením, že obhajoba sa vôbec nesústreďila na preukazovanie existencie iných veriteľov a obsahu ich záväzkov, keďže z pohľadu trestného činu poškodzovania veriteľa to nebolo relevantné, nakoľko až pri vyhlásení rozsudku sudca prvostupňového súdu zmenil právnou kvalifikáciu skutku, a to z trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. na trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 Tr. zák.

Uvedené tvrdenie obžalovaného nie je pravdivé a je v priamom rozpore s obsahom spisu. Skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, bol už v podanej obžalobe Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 21.06.2012, č. k. 1Pv 264/10-39 právne kvalifikovaný ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pričom táto obžaloba bola tak obžalovanému, ako aj jeho obhajcovi doručená dňa 15.08.2012, resp. 10.08.2012. Z hľadiska argumentácie obžalovaného tak jeho právo na obhajobu nemohlo byť porušené.

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd považuje súdom prvého stupňa uložený trest za zákonný, správny a primeraný a v konečnom dôsledku za spravodlivý.

Prvostupňový súd postupoval pri ukladaní trestu v súlade so všetkými relevantnými ustanoveniami Trestného zákona. Ním uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov, možno považovať za zodpovedajúci kritériám významným pre určenie druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák., reflektujúci požiadavku dosiahnutia účelu trestu tak, ako to má na zreteli § 34 ods. 1 Tr. por.

Na základe všetkých skutočností uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd konštatuje, že odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok je vecne správny, závery obsiahnuté v jeho odôvodnení zodpovedajú vykonaným dôkazom a ich náležitému vyhodnoteniu založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne tak, ako to má na zreteli § 2 ods. 12 Tr. por., pričom odôvodnenie tohto rozsudku po formálnej aj obsahovej stránke spĺňa požiadavky predpokladané v § 168 ods. 1 Tr. por.

Z tohto dôvodu považoval krajský súd odvolanie obžalovaného za nedôvodné, preto rozhodol tak, že ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.